

Viktória Darsane

DIABLOVA HRA NA ČASU

MARENČIN PT

Viktória Darsane

DIABLOVA HRA NA LÁSKU

*Príbeh o novodobom
kupliarstve s láskou*

MARENČIN PT

*Venujem všetkým, ktorí dovolili tomuto
príbehu uzrieť svetlo sveta, ako aj Angelovi,
ktorý ma pri písaní podporoval.*

Ďakujem za všetko.

© Victoria Darsane, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, 2018

Jazyková úprava Ria Jesenská

723. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0302-5 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0303-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0304-9 (ePub)

Prológ

Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám!

Tak sa píše v Evanjeliu podľa Matúša a ja dnes už viem, že je to tak. Je to pravda. Pravda overená mojimi skúsenosťami, ktoré ma posunuli ďalej...

Každý z nás má svoje prania aj svoje sny. Každý vo svojom živote po niečom alebo niekom túži. Ak by sme nemali túžby, prania a sny, akoby sme už ani neexistovali. Boli by sme už len telesnou schránkou bez vnútra, ktorému sa hovorí duša.

Lenže nie vždy si vyberáme svoje túžby správne a svoje sny môžeme uskutočniť viacerými spôsobmi. Aj tými nesprávnymi, pretože človek nie je neomylný.

Aj ja som vo svojom živote urobila kopec chýb, na ktoré som doplatila.

Aj ja som mala obdobie rebélie či obdobie hľadania sa v tomto svete.

A keď už je reč o tomto svete, tak mi nedá nespomenúť slová môjho obľúbeného herca Alaina Delona:

Nenávidím túto dobu, je mi z nej na zvracanie. Všetko ovláda klamstvo, všetko je prekrútené. Ľudia sa navzájom

nerespektujú a nedodržiajú svoje slová. Záleží im len na peniazoch. Celé dni páchajú len nejaké zločiny.

Alain má dnes už vyše osemdesiat rokov, takže poznal aj iný život než ten dnešný. Dnes sa žije inak, ľudia menia tento svet. Netreba si pohadzovať vinu ako horúci zemiak. Každý z nás máme podiel na výsledku toho, ako dnes žijeme. V akom svete dnes žijeme.

Dokázali by sme ho zmeniť jedine spoločne. Ak by sme rešpektovali spoločné pravidlá, lebo život nie je hra, hoc to mnohí tak vidia.

Ak by ľudia rešpektovali tieto pravidlá, prestali by ubližovať sebe aj iným.

Toto je skutočné TAJOMSTVO ŽIVOTA.

Potom už stačí len poprosiť. Vyprosiť si svoje sny, túžby, potreby.

Je veľa slov, ktoré neboli povedané. Je veľa slov, ktoré povedané boli a pritom nás ranili. Je veľa ľudí, ktorým sme verili a sklamali nás. Ktorých sme ľúbili, lebo každý vo svojom živote hľadá lásku...

Ja som ju našla a v tomto príbehu vás prevediem svojou neľahkou cestou k nej. Našla som ju na jednom mieste. Keď som našla svoju lásku, začali sa mi plniť aj moje sny. Lebo som vedela, koho o ich splnenie prosiť.

Lebo len ten, kto vás ľúbi, vám nedá hada, ak od neho žiadate rybu.

Len ten, kto vás ľúbi, vám dá oveľa viac, ako si pýtate.

Len ten, kto vás ľúbi, vám nedá to, čo by vám mohlo ublížiť, ale vyberie pre vás niečo lepšie.

Stačí mu len veriť, ale najprv treba prijať jeho LÁSKU.

Dnes to už viem!

Dnes sa už nemusím báť, že láska sa raz skončí.

Dnes už mám istotu.

Tú istotu, ktorú vo svojom živote všetci tak veľmi potrebujeme.

Kapitola 1

V detstve bol môj život jednoduchý. Hlavne cez prázdniny. Pamätám si, ako som rada vylihovala na lúke plnej kvetov, kde cvrlikali cvrčky, akoby hrali na miniatúrne husličky, a pozorovala som slnko a letné obláčiky. V tej chvíli sa pre mňa čas nerátal na minúty, hodiny, a už vôbec nie na sekundy. V tej dobe čas plynul. Len tak. Nikde som sa neponáhľala. Nie preto, že som bola dieťa, ale preto, že pre mňa existovala len prítomnosť. Deti totiž žijú najmä v prítomnosti a to im teraz, vo svojich štyridsiatich rokoch, úprimne závidím.

Na tej lúke poletovali motýle. Tie farby ich krídel ma fascinovali. V škole som milovala biológiu, príroda ma inšpirovala. Lebo sa v nej dalo detsky snívať. Snívať s otvorenými očami. Motýle nelietajú príliš vysoko. Možno preto, aby sme zblízka mohli obdivovať ich krásu. Sú to priateľské stvorenia.

Niekedy som ich chytala do siete, aby som sa na chvíľku mohla pokochať ich krásou, držiac ich v malom zajatí, a potom ich pustiť a pozorovať, ako im o to viac chutí sloboda.

Oveľa vyššie lietajú vtáci. Malé štebotajúce vtáčiky,

ktorých súlad akoby zapadal do jedného prírodného orchestrálneho celku, či väčšie vtáky, ktoré hľadali svoju korisť. Sledovala som ich, ako krúžili, ale niekedy som ich videla aj zaútočiť a odlietať so svojou bezbrannou korisťou. Vtedy mi tej koristi bolo veľmi ľúto a aj keď nás v škole učili o potravinovom reťazci, zvieralo mi to srdce. Deti nechápu, že dravce útočia len preto, že sú hladné. Pochopia to až vtedy, keď pocítia, že ľudia neútočia len z hladu, ale aj z celkom iných dôvodov.

A tam úplne hore som videla v odraze slnečných lúčov bledomodré nebo.

Nebo, po ktorom v závislosti od smeru vetra plávali biele obláčiky. Nikdy nezabudnem, po čom som v tom detskom veku túžila.

Túžila som pristaviť si rebrík a vyšplhať sa po ňom do toho krásneho neba. Detskej fantázii sa medze nekladú a ja som počítala, koľko rebríkov by som asi potrebovala spojiť, aby som tam dočiahla.

Nebo ma neskutočne priťahovalo.

Vychádzal z neho taký pokoj a sloboda.

Občas aj dnes, keď som v strese a vonku svieti slnko, pozriem sa na plávajúce oblaky a trochu ma to upokojí.

Trochu, lebo dnes sa už nepozerám na svet tými detskými očami.

Možno by som to občas mala skúsiť a opäť zažiť tie časy, keď som žila len v prítomnosti a nebo bolo pre mňa symbolom pokoja.

Pamätám si na jeden môj detský sen. Prechádzala som sa v ňom pri brehu priezračnej rieky a dovidela som celkom jasne až na jej druhý breh. Vyzeralo to tam nádherne. Prechádzali sa tam muži aj ženy, všetci oblečení v bielych tunikách. Svietilo tam slnku podobné jasné svetlo a všade naokolo boli farebné kvety a stromy s ovocím. Mala som

veľkú chuť ísť tam, na druhý breh tej rieky, avšak nikdy som sa tam nedostala.

Tento sen sa mi stále opakoval a roky plynuli, až som dospela a môj sen sa jedného dňa celkom vytratil. Možno preto, že už som nebola dieťa a môj svet odrazu nebol taký farebný, jednoduchý a pokojný. Do môjho života sa pomaly vkrádal pocit nepokoja, vyvolaného už len zvukom ranného budíka, ktorý ma prebral do reality kopiacich sa povinností. Niečo ma vytrhlo z môjho sna, že život plynie s ľahkosťou a pokojom.

To niečo som našla pod názvom stres.

Pohľad na oblohu s mráčikmi ma už neupokojoval. Bola som zrazu myslou niekde inde. Vyrástla som a nezmenilo sa len moje telo, ale aj môj pohľad. Na všetko. Aj na tú celkom obyčajnú oblohu. Ona sa napriek tomu nikdy nezmenila. Slnko striedali mračná, z ktorých pršalo alebo snežilo, a po každej búrke vždy vyšlo slnko.

Zmenila som sa len ja.

Kapitola 2

V čase svojho dospievania som si kládla rôzne otázky. Napríklad, kto som a kam smerujem, čo chcem dokázať, koľko chcem mať detí a akého muža by som rada videla po svojom boku.

Želala som si dobrého a najmä pekného muža, lebo v tom čase mi išlo hlavne o príťažlivosť. Mužom som nerozumela, boli takí rozdielni.

Upínala som sa na idoly, ktoré sa niečím zviditeľnili, preslávili, nahnuli si bohatstvo. Ved' každý chce byť slávny alebo niečím proste vyniknúť, nie? Ja som istý čas chcela byť ako slávna Linda Vesprémiová z filmu o karate, ktorá každého premohla svojimi famóznymi ťahmi a silou. Lenže neskôr som prišla na to, že silný potrebujeme byť aj vo vnútri. Ale ako načerpať tú vnútornú silu? Odkiaľ ju vziať alebo od koho?

Prechádzky v prírode ma uspokojujú tak na dve hodinky a čo potom?

Hľadala som partnera, presnejšie spoľahlivého a hlavne dobrého partnera, ktorý mi pôjde príkladom, ktorý mi tú silu dodá. Vedela som, že to nebude jednoduché, že to môže trvať aj celé desaťročie.

Nakoniec sa mi to však podarilo, hoc som sa pritom nevyhla istým komplikáciám. Ale taký je život! Nič na svete nejde vždy tak, ako by sme si predstavovali a už vôbec nie láska. S mojím partnerom sme boli rozdielni až príliš. V národnosti, vo farbe pokožky, v otázke náboženstva... To mi však v takom mladom veku vôbec neprekážalo. Lebo okrem toho, že láska hory prenáša, potrebovala som vo svojom živote predovšetkým oporu, aby som sa cítila silnejšia ako žena, ako človek. Potrebovala som rodinu, aby som niekam patrila, potrebovala som domov, aby som mala stabilitu a pevnú pôdu pod nohami.

Ale najviac som potrebovala lásku, lebo každý z nás chce byť milovaný.

Na tomto svete niet človeka, ktorý by nepotreboval lásku. Je to tá najväčšia sila na svete.

Svojho partnera, s ktorým sme sa zosobášili veľmi rýchlo, som istý čas milovala. Až kým sa jeho spôsob prejavovanej lásky nezmenil na otroctvo. Stala som sa jeho otrokyňou. V tom čase som bola otvorená novým veciam aj novému životu. Nemala som žiadne priority, zvyky ani hodnoty v živote, ktoré by som uznávala a pevne sa ich držala.

Krížik na mojej zlatej retiazke na krku bol pre mňa len symbolom toho, že ma moja mama odniesla po narodení v perinke ku krstu. Modlila som sa len sem-tam a pohľad na staré babky pred kostolom ma odrádzal od návštev chrámov. Boli pre mňa len symbolom poslednej stanice dôchodcov, keď sa už fakt nemali čoho chytiť a deti im už dávno vyleteli z rodinného hniezda. Takže buď pes na vôdzke, alebo návštevy omši. Smiala som sa z nich. Chudáci, fakt im už nič iné ani nezostáva, vrela som si. Smrť im už dýcha na krk, tak sa chytajú nádeje, že Ježiš ich spasí. V podstate mi ich bolo aj ľúto. Ja som bola predsa niekde úplne inde. Mladá, celkom pekná, s krásnym životom pred sebou.

Mladosť-pochabosť, vraví sa. Človek si myslí, že v živote má ešte kopec času myslieť na to, čo bude. Že dôležitá je len prítomnosť.

Žiť tu a teraz.

A presne takto som aj žila. Ja a môj manžel. Existovali sme len my dvaja. Úplne som sa mu prispôsobila, až som sa na neho časom začala podobáť. Takmer úplne vo všetkom, okrem svojej telesnej ženskosti a vierovyznania.

Avšak moja viera, a hlavne dôvera v Ježiša, bola taká slabá, že ma nakoniec presvedčil, že Boh je len jeden a on mi dá lásku, ktorú som hľadala niekde v neviditeľnom svete. Prestal pre mňa existovať Ježiš, Panna Mária aj celé spoločenstvo svätých, ako aj samotná cirkev.

Bol už len Boh.

Jeho Boh.

Na jednej strane mi to aj vyhovovalo, lebo som si vrela, že som nič zlé neurobila, veď vieru som neopustila. Viera je predsa len cesta k tomu istému Bohu. A ja som v Boha predsa veriť nikdy neprestala, len som odsunula Ježiša niekde na vedľajšiu koľaj.

Môj manžel mi sľúbil lásku. Silnú a na celý život. Avšak jeho majetnícky postoj ku mne, ako k svojej manželke, po určitom čase začal pretvárať naše spolužitie na niečo, čo sa už láske prestávalo podobáť.

Pochybujem, že by niekto udrel niekoho z lásky. Je vedecky dokázané, že muži majú dvakrát toľko sily ako ženy, takže udrieť ženu je jasná rana pod pás. Lenže rany pod pás sa dávajú možno v ringu, keď si muži chcú dokázať svoju prevahu nad súperom. Manželstvo nie je bojový ring ani súperenie. Manželstvo je láska, spolupatričnosť, rešpekt, oddanosť a ochrana.

Ibaže ja som už stratila ochranu aj pred vlastným manželom. Cítila som sa ako štvaná zver, chcela som zrazu utiecť z toho zväzku niekam do bezpečia.

Láska sa vytrácala každým úderom od môjho manžela, až jedného dňa celkom umrela. Po strastiplných udalostiach sa mi podarilo od neho oslobodiť a ja som si vydýchla. Avšak... zostala som sama.

Bez lásky.

Bez tej lásky, ktorú som celý čas hľadala.

Kapitola 3

V tom období som nevedela, čomu veriť a čomu nie, čoho sa chytiť. Prestávala som už dôverovať láske muža, ale bola som ešte mladá a potrebovala som vo svojom živote niekoho, s kým ho prežijem. Muža, s ktorým si budem rozumieť, ktorý mi nebude fyzicky ani psychicky ubližovať. Aj keď som to však chcela, chýbala mi odvaha znovu niekomu veriť. Láska sa v mojom manželstve zmenila na niečo, čo sa jej už vôbec nepodobalo. Potrebovala som tentoraz už trochu viac času, aby som spoznala muža, ktorému sa odovzdám. Nebola to opatrnosť, len ochrana.

V jeden večer mi bolo strašne smutno. Potrebovala som niekoho pri sebe, kto by ma ľúbil. Nie fyzicky, len tak, cítiť niekoho priazeň, nájsť si nejakú spriaznenú dušu, ktorá by mi rozumela a bola by mužského rodu. Kde som ju však po večeroch mala hľadať? Barová tanečnica som teda nebola a diskotékam a podnikom som dala zbyhom už dávno.

Takže som si len zapla počítač a pripojila sa na sociálnu sieť, kde sa dalo spoznať ľudí a pokecať si s nimi. Nebolo to žiadne pravidlo, ale takmer každý profil mal k dispozícii aj fotografiu. Neprikladala som tomu význam, ale nedokázala som ani diskutovať s mužmi, ktorí mali v očiach niečo,

čo sa mi nepáčilo. Nie je pravdou, ak niekto povie, že si nezakladá na fyzickej kráse. Musí tam byť iskra súladu, inak by to medzi dvoma osobami proste nemalo šancu zvrtnúť sa do ochoty, ísť o krôčik ďalej.

Hľadala som niečo, čo by mi dalo chuť riskovať. Riskovať, že sa zas pustím možno tým nesprávnym smerom, čo ja viem. Riskovať, že uverím niekomu, kto nechce, aby som mu verila kvôli láske, lebo cieľ jeho cesty bude od samého začiatku celkom iný než ten môj. Ale hlavne chuť pripustiť si niekoho k sebe, odkryť mu svoje bolesti a tajomstvá, a možno aj nájsť lásku. Takú, ktorá sa už nepremení na zlý sen. Takú, ktorej už budem môcť dôverovať, takú, ktorá mi už dá oporu, ochranu a vydrží možno, až kým nás smrť nerozdelí... alebo prípadne aj ďalšia facka.

Mala som pocit, že už nie som naivná. Že už nedokážem veriť slovám bez skutkov, ktoré by to potvrdzovali. Cítila som sa silná. Jediné, čo by ma dokázalo zmeniť, bola ozajstná láska.

Moje diskusie na sociálnej sieti ma bavili. Spoznala som nových ľudí, takých aj hentakých. Aj zopár mužov, s ktorými som sa zhovárala o vzťahoch. Cítila som sa občas ako sekretárka na štatistickom úrade, ktorá robí verejný prieskum v radoch rôznych mužov na tému – čo je podľa vás láska?

Po pár týždňoch som to vzdala. Už som si myslela, že mám tvrdé požiadavky na vzťah a mala by som sa odsťahovať niekde na Venušu, ak by som chcela spoznať niekoho, s kým by som si v otázke lásky a vzťahu dokázala porozumieť.

Lenže vraj posledný kľúč vo zväzku otvára zamknuté dvere. Mojimi dverami bolo moje srdce. Zamkla som ho po rozvode so svojím manželom a schovala som kľúč. Nemala som nikoho, kto by ma ochránil, preto som to musela robiť len ja sama.

Často sa stáva, že ak už prestaneme veriť, stane sa niečo, čo nás presvedčí o tom, že veriť sa oplatí.

V kolobehu otázok typu, čo hľadáš vo svojom živote, som narazila na odpoveď: Vernosť, lásku a úprimnosť srdca.

Znelo to ako z príručky o dokonalom vzťahu a ak sa niečo zdá príliš dokonalé, tak za tým treba hľadať pretváрку.

Ale presne toto každý muž či žena hľadajú vo vzťahu, hoc by to malo viesť len k skúsenosti, že také niečo je už v dnešnej dobe veľmi zriedkavé.

Ten muž, čo to tvrdil, bol až príliš štýlový, ak to mám povedať jazykom dnešnej doby. Vyzeral pekne. Dalo by sa do neho dokonca aj tak bezhlavo a pubertiacky „buchnúť“. Ktorá žena by nechcela prežiť búrlivý románik?

Možno rýchlovku plnú vášne, možno krátkodobý románik, ale úplne najideálnejšia by bola láska. Neviem, či som na svoje ideálne sny nepoužila náhodou už pevnú lopatu a nezahrabala ich na miesto, ktoré si už v tej rýchlosti ani nepamätám. Možno by malo byť zakázané prestať veriť, možno by malo byť zakázané prestať veriť vo svoje sny.

Keď prestaneme veriť vo svoje sny, v tej chvíli asi vnútorné umrieme. Naša duša umrie. Nechcela som sa ešte zažívať pochovať. Chcela som si ešte dať šancu. Aspoň ešte jednu jedinú. Možno poslednú. Bolo mi to fuk.

„Ty si prehnaný idealista,“ odpovedala som mu, „v dnešnej dobe už vernosť, úprimnosť a láska nejdú dokopy.“

„V dnešnej dobe treba úprimnosť a lásku tvrdo hľadať,“ odpovedal.

Chcela som sa oblúkom vyhnúť odpovediam, akože ty mi o tom hovor, pozri sa ako vyzeráš, koľko si mal v živote žien a žiadnu lásku, divné...

Lenže už som nemala dvadsať, a tak som sa toho zdržala.

Úprimne, aj ja som túžila po láske a úprimnosti. Ale aj po príťažlivosti k svojmu partnerovi. Dokelu, veď to tam

musí byť. Tento tu by to aj splňal. Chopiť sa toho? Mala som chuť ho preskúmať. Kto je to? Čo sa skrýva za jeho úmyslami, aký má za sebou životný príbeh?

Chcela som odpovede na svoje otázky.

Lenže bola tu dilema.

Chcela som ho spoznať, ale nechcela som sa s ním ešte stretnúť. Viem, viem, vzťahy na diaľku sú hlúposť a nejde to podľa žiadnych pravidiel. Ale ja som bola v takom psychickom rozporení, že som to tak jednoducho momentálne potrebovala, kým si budem celkom istá.

Vytvorila som si svoj plán. Spoznať ho na diaľku, cez hlúpy net, ktorý by mohol v tomto prípade poslúžiť, a potom sa rozhodnem, čo ďalej.

Trvalo nám to celé týždne, kým sme si len odpisovali na svoje správy. S koľkými ľuďmi si len tak nezáväzne píšete?

Net je predsa aj na to, aby si ľudia písali. Zhovárali sa len tak virtuálne. Nezáväzne. Pokým do toho nevstúpi zvyk, náklonnosť, príťažlivosť a možno každým dňom aj čosi viac. Netuším, ako sa to stalo. Človek sa naviaže na hocičo. Na kávu či občasný pohár dobrého vína. Na svojho psa či mačiatko. Na svoj obľúbený seriál v telke. Na hocičo. Ja som sa pomaly naviazala na neho. Na môjho priateľa z netu, od ktorého som dostávala správy denne.

„Ty ma nechceš vidieť?“ napísal mi v jeden večer.

„Veď vidím tvoju fotku na fejsbúku.“

„Myslím tak skutočne. Z očí do očí.“

Zavrtela som sa na stoličke. Asi som bola v tom období divná, čo ja viem. Ale nechcela som fyzický kontakt. Možno sa zo mňa stávala masochistka. Utrýzniť sa túžbou po niekom, kto ma priťahoval...

Priťahoval?

On ma už priťahoval?

Snažila som sa utriediť si to v hlave. Svoje vlastné myš-

lienky, pocity, túžby či očakávania, je ťažšie si utriediť než tie cudzie. Človek je často dobrým radcom iným, ale zlým sám sebe.

Kto ma priťahoval? Ten chlap z fotky na sociálnej sieti alebo jeho spôsob odpisovania na moje správy? Ruku na srdce. Nestrácali by sme asi čas s niekým, kto nás zaujal spôsobom ukladania písmeniek na klávesnicu. Ak som s ním trávila čas, tak som s ním aj niečo hľadala. Spriaznenú dušu alebo možno aj milenca. Vždy som verila na niečo viac, než je telesná láska. Keď som bola v tej chvíli sama, tak som to ešte nenašla. Vravela som si, kdesi vo svetlom kútiku svojej duše som chcela, aby to bolo práve teraz.

Že už pôjdem inou cestou než cestou príťažlivosti, sexuálneho uspokojenia a telesného pôžitku.

Že láska musí byť niečo viac než len city!

Stal sa zo mňa bádateľ, ktorý to chcel preskúmať inak ako doteraz. Nájsť najskôr lásku ako cit a až po splynutí duší prejsť na splynutie tiel. Nie naopak.

Koľkokrát som sa už ponáhľala?

A kde som dnes?

Sama.

Rozvedená štyridsiatnička.

Ponáhľať sa?

Kam?

Už sa nemám kam ponáhľať.

Láska bola pre mňa doteraz utrpením, lebo som možno nespoznala skutočnú lásku. Vyššiu ako lásku telesnú. Niečo, čo je silnejšie než vášeň. Niečo, čo nikdy nepominie. Vášeň, tá mi zatiaľ vždy vyprchala.

Láska by nemala vyprchať. Ten, kto vás ľúbi, ten vás nikdy nesklame.

Kde som to čítala?

Ach, v nejakej náboženskej príručke. Lenže ľudská láska

sa predsa nedá porovnávať s vyššími sférami lásky. Alebo áno?

Nevedela som prísť na koreň veci.

Nevadí. Niektorí ľudia hľadajú lásku aj celý život. Je smiešne, ako sa ľudia prsia, že vo svojom živote nepotrebujú lásku a potom po večeroch doma plačú so svojim psíkom v náručí a tvária sa (sami pred sebou), že pri pohári dobrého vína im slzy stekajú po tvári z romantických scénok večerného filmu.

„Netúžim ťa vidieť, ale chcem ťa spoznať. Hľadám niečo iné ako fyzickú lásku,“ odpovedala som mu.

„Tak to si potom jediná žena na svete.“

„Nie jediná. Možno len tá, ktorá sa pokúša skúsiť to inak.“

„Ako inak?“

„Neviem. Ale nechcem, aby sme sa stretli, kým sa nespoznáme tak vnútorne.“

„Ty si veriaca?“

„Veriaca v čo?“

„V Boha.“

„Áno, prečo?“

„Iba som sa chcel utvrdiť, že som našiel drahokam.“

„Drahokam? Aký drahokam?“

„Skvostný diamant. Teba.“

Cítila som, ako som sa začala červenať. Krv mi zaliala hrud', zahrialo ma kdesi pri srdci a to moje srdce pumpovalo moju krv do tváre a búšilo mi akosi prirýchlo.

Láska nám vraj rozbúcha srdce. V mojom prípade to však nebola láska, len nádej. Že možno raz, možno práve teraz, ho stretnem. Toho muža, ktorý mi dá skutočnú lásku.

„V akého Boha veríš?“ vyrušil ma z mojej predstavy.

„Ako to myslíš? Koľko Bohov je podľa teba na tomto svete?“ zaskočil ma. Vyzeralo to tak sľubne.

„Jeden.“